

(El que queda)
**ENTRE
NOSALTRES**

MARC KLEIN

*L'amor
mai no mor*

(El que queda)
ENTRE
NOSALTRES

MARC KLEIN

Traducció de Lluís Delgado

Fanbooks

Títol original: *The In Between*

© Marc Klein, 2021

© de la traducció: Lluís Delgado, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: gener del 2022

ISBN: 978-84-18327-82-7

Dipòsit legal: B. 19.258-2021

Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

dos-cents onze dies abans

La Tessa va percebre la neu abans i tot d'obrir els ulls. Era una resplendor intensa i lluminosa que li travessava les parpelles i l'instigava a recobrar la consciència. Quan per fi es va despertar, la primera cosa que va veure va ser la llum reflectida a la Paret de la Inspiració. Era un collage de paraules i fotografies distribuïdes pel sostre del dormitori amb un únic objectiu: fer que la Tessa se sentís millor amb la seva vida. Hi havia citacions (PRESERVA LA TEVA BOMBOLLA), recordatoris mundans (DEIXA ESTAR INTERNET!), fotografies artístiques en blanc i negre (Robert Frank, els carrers molls d'aigua de pluja de París), i fins i tot uns quants esbossos que la Tessa havia dibuixat abans de descobrir que el seu autèntic talent era la fotografia.

La majoria de les noies de disset anys estarien encantades de veure aquella blancor esponjosa al carrer, perquè volia dir que no hi havia classe. La Tessa, però, no era com la majoria de les noies de disset anys. Per a ella, l'institut era l'única via d'escapament dels desconeguts amb qui vivia.

Els pares biològics de la Tessa havien desaparegut feia anys, l'un rere l'altre. Després havia passat per un seguit incabable de llars d'acollida. Algunes eren millors que unes altres, però la majoria eren aterridores. En Mel i la Vickie eren l'última parella sense fills que l'havia rebuda. Feia més d'un any que vivia amb ells i no tenia cap dubte que eren els millors de tots. Però tot i que feia poc que havien signat els documents per adoptar-la, la Tessa encara no els acabava d'acceptar. Per

fer-ho, necessitava confiar-hi, i a la Tessa li costava confiar en les persones.

La Tessa es va vestir i va agafar la vella càmera Minolta, la que sempre tenia a l'abast de la mà. A mig baixar l'escala, va sentir l'aroma dolça que brollava de la cuina. Allò volia dir que la Vickie havia treballat al torn de nit i es preparava l'esmorzar. La Tessa estava decidida a passar en silenci per davant la cuina perquè ni la veiés ni la sentís, però la Vickie havia de tenir per força una oïda biònica.

—He fet creps americanes —va anunciar.

La Tessa la va ignorar i va seguir avançant pel passadís. Va obrir l'armari del rebedor i en va agafar la jaqueta acotxada. La Vickie va aparèixer al llindar de la cuina, encara vestida amb l'uniforme de crupier del casino, amb l'armilla granat llustrosa botonada ben tibant al voltant del tors.

—Vas a alguna banda?

—Surto a fer unes quantes fotos —va explicar la Tessa mentre esmunyia els braços a les mànigues de la jaqueta.

—Ara? Encara no han netejat els carrers.

La Tessa va obrir la porta de la casa.

—No em vull perdre la llum del matí.

—Vols que ens informem sobre alguna universitat quan tornis?

—Per què? Vols tornar a estudiar? —va preguntar la Tessa sarcàsticament.

—Parlo seriosament, Tessa. Mai no és tard per començar a sol·licitar beques. Tens molt de potencial, i no m'agradaria veure com el llences a les escombraries.

Què tenia la Vickie que feia empenyar tant la Tessa? Era la seva afabilitat asfixiant? La desesperació vergonyosa per establir un lligam mare-filla? Potser era una qüestió purament química, com quan els gossos de vegades s'atacaven entre ells sense cap motiu aparent. Afortunadament, la Tessa havia des-

cobert que una rèplica punyent en el moment oportú sempre era la manera més ràpida de sabotejar els intents d'apropar-se-li de la Vickie.

—Vickie, comences a sonar com un imant de frigorífic.

La Vickie va sospirar i va recular en silenci cap a la cuina. La Tessa va sentir una espurna de culpabilitat, però no prou per disculpar-se.

A fora, l'aire era fresc però no bufava vent, i una llum pàl·lida inundava el cel. La Tessa va començar a caminar sense rumb pels carrers abandonats de Margate, la minúscula localitat costanera on vivia. Quan tenia la seva llista favorita de música indie a tot volum a l'iPhone i la càmera a les mans, per a ella només existia el món rectangular que emmarcava el visor.

Va fer desenes de fotografies, però la fascinaven especialment els cotxes aparcats als camins d'entrada de les cases, enterrats sota bancs de neu que recordaven dunes de sorra. Era com si la mare naturalesa intentés esborrar els seus enemics del planeta.

Va seguir caminant a través de la capa de neu, que li arribava als turmells, fins que va arribar a la platja de l'avinguda Douglas. La platja estava emboirada i una catifa pristina de blancor cobria la sorra. La Tessa se sentia com una astronauta en un planeta alienígena, i cada passa que feia destorbava la perfecció intacta del paisatge. Allà on mirava, hi veia una cosa nova que volia fotografiar. Les onades blanques i escumoses. El moll castigat pels elements que s'endinsava a l'oceà. I una sola caseta de socorrista amb les potes mig enfonsades en un banc de neu.

Lluny platja avall, la Tessa va albirar una silueta que es materialitzava entre un mantell de boira, com el fantasma d'un mariner ofegat que vagava per la platja. Només en distingia una gorra de beisbol d'un color taronja llampant que

destacava entre les columnes de broma grisa. Era una ànima audaç que, com ella, havia vist en la platja deserta una invitació a evadir-se del món. Va fer una única fotografia a la silueta de la gorra taronja abans no els va engolir la boira.

Per primera vegada en tot el matí, la Tessa es va sentir incòmoda. Una humitat freda li xopava els dits dels peus. Va abaixar la mirada i es va adonar que havia oblidat calçar-se amb botes de neu. Aquell descobriment sobtat va fer que prengués consciència que corria el perill imminent que se li congelessin els peus, i ja es trobava a trenta minuts a peu de casa. Per acabar-ho d'adobar, com que encara no havien netejat la neu dels carrers, no podia trucar a en Mel perquè la vingués a recollir. Hi hauria alguna cosa oberta al poble? Una cafeteria o un restaurant, potser. Qualsevol lloc era bo per descongellar-se els peus.

Quan la Tessa va arribar a l'avinguda Ventnor, va trobar que el poble semblava mort. Illa rere illa, va buscar una botiga que la rescatés del fred. Se li començaven a entumir els peus i no era bon senyal. L'última oportunitat que li quedava era el cinema local. Sabia que en Sherman, el propietari, vivia en una sala contigua a la cabina de projecció per no haver d'agafar el cotxe per anar a treballar. Era una opció arriscada, però la Tessa va seguir endavant, caminant decidida entre el vent glaçat, per intentar salvar els dits dels peus.

Cada vegada que la Tessa veia el cinema Little Art Theater, es preguntava com era possible que encara aguantés obert. Només tenia cinquanta butaques, i la majoria estaven desgastades i abonyegades perquè se'ls havien trencat les molles. A més a més, des de la mort de la dona d'en Sherman, s'havia convertit en un negoci operat estrictament per un sol home. En Sherman cobrava l'entrada, venia crispetes humides i, quan li venia de gust, activava el vell projector, que feia soroll de carraca. Malgrat que aquelles condicions no eren les ideals

ni de bon tros, la Tessa imaginava que en Sherman s'hauria pogut guanyar bé la vida si s'hagués limitat a projectar pel·lícules independents d'estrena. En comptes d'això, s'inclinava per pel·lícules estrangeres desconegudes, amb un munt d'escenes amb gent despullada, i pel·lícules antigues de sèrie B protagonitzades per actors de qui mai no havia sentit a parlar ningú. Un cap de setmana, només va projectar sonats fracassos comercials de Hollywood: *L'ànec Howard*, *Camp de batalla: la terra* i *John Carter*, una sessió triple d'espant cinematogràfic.

La Tessa va tombar la cantonada i va respirar alleujada en veure en Sherman assegut dins la taquilla, comptant els diners de la caixa. Ni tan sols no es va molestar a mirar la marquesina per veure quina pel·lícula projectava. Es va acostar al vidre i hi va picar.

—Tens obert, Sherman?

En Sherman va alçar la vista i va somriure. Coneixia bé la Tessa perquè era una clienta habitual.

—Per a tu, sí —va contestar, i va prémer un botó. La màquina que tenia a sota va escopir una entrada i en Sherman la va fer passar pel forat de la part de baix de la finestreta. La Tessa es va treure un grapat de bitllets rebregats de la butxaca i els va comptar.

—Em sap greu —va dir—. Em penso que faig una mica curt.

—No t'amoïnis, jo tampoc no soc gaire espavilat.

La Tessa va somriure.

—Vull dir que faig curt de diners.

En Sherman va tornar a agafar l'entrada, la va estripar per la meitat i va fer lliscar un dels trossos per sota el vidre.

—Gaudeix la pel·lícula, Tessa.

Dins la sala antiquada, la temperatura era d'allò més agradable i se sentia olor de crispetes cremades. La Tessa va seure

prop del passadís central i es va treure la jaqueta. La millor part de tot plegat era que estava sola. Era com tenir una sala de projecció privada.

Just quan s'apagaven els llums, la porta del fons de la sala es va obrir de bat a bat. Un triangle de llum ambre es va eixamplar pel terra de la sala i es va enfilear per les parets. La Tessa va veure l'ombra d'una persona flotant per la pantalla tacada en el moment que va entrar al cinema. Normalment, en una situació com aquella, la Tessa hauria reaccionat amb decepció al fet de tenir companyia. Davant el dubte, sempre s'estimava més estar sola. Tanmateix, per algun motiu estrany, tenia la sensació que qui havia entrat a la sala era una presència amistosa. La persona desconeguda va seure dues files més enrere d'on era ella.

Els crèdits del principi de la pel·lícula van despertar la Tessa d'aquelles cavil·lacions. Com que estava en francès fins i tot el títol, no tenia ni idea de com es titulava la cinta. La primera imatge era aspra: un home i una dona despullats feien l'amor furiosament en un llit. La Tessa va sentir la veu d'un narrador que parlava per sobre les imatges i es va estranyar en buscar els subtítols al peu de la pantalla i no trobar-los.

A l'escena següent, la mateixa parella mandrejava al terra de fusta d'una cabana de platja ben bufona, abraçant-se i fent-se petons. Els subtítols seguien sense aparèixer.

Havia d'admetre que en Sherman s'havia superat. Ja no es limitava a projectar pel·lícules que ningú no volia veure; ara posava pel·lícules que ningú no podia entendre!

—Ei, Sherman! —va cridar la Tessa mirant la cabina de projecció—. On són els subtítols?

En aquell moment, la Tessa va sentir que la persona desconeguda que havia seguit darrere seu s'aixecava. Va suposar que sortia de la sala per anar a queixar-se a en Sherman, però, en comptes d'això, va baixar pel passadís i va girar en arribar a la fila on seia ella.

Semblava aproximadament de la seva mateixa edat, i a la sala hi havia la llum justa per veure-li els cabells castanys i espessos i el cos alt i esprimatxat. El noi va seure al seu costat i el perfum que desprenia la va embolcallar instantàniament. Era una olor silvestre i dolça que encarnava la combinació perfecta entre una fragància acollidora i una de subtil.

Malgrat la seva presència benigna, la Tessa no podia ignorar que el noi seguia sent un desconegut. Per acabar-ho d'adobar, estaven sols al cinema, cosa que implicava que, si ell pensava fer alguna cosa pervertida, com ara ensenyar-li els genitals, no hi hauria ningú que la pogués ajudar.

«T'has d'aixecar de la butaca, Tess. T'has d'aixecar ara mateix i tocar el dos. I facis el que facis, no et giris per mirar-lo o es farà una idea equivocada».

La Tessa va estrènyer els braços de la butaca i es va inclinar endavant, preparada per fugir corrents. Tanmateix, el noi va parlar abans no va tenir temps de posar-se dreta.

—Es titula *Betty Blue* —va dir ell—. Tu mira la pel·lícula i jo te la tradueixo.

Per què havia sonat com una ordre si ho havia dit en un to amable? La Tessa el va mirar i va veure que es girava cap a la pantalla. Llavors, sense perdre ni un sol instant, li va començar a xiuxiuejar els diàlegs, traduint la pel·lícula del francès a l'anglès sense cap esforç.

Estava decidit. Marxar ara seria de mala educació. No, seria pitjor que ser grollera, seria com engegar l'univers a fer punyetes. Un desconegut s'havia ofert per ajudar-la desinteressadament i el pensava deixar plantat sense més? No era cap experta en psicòpates, per descomptat, però quants n'hi havia que fessin tan bona olor que et despertessin l'impuls de clavar-los una mossegada?

Durant els primers trenta minuts, la Tessa va ser incapaç de concentrar-se en la pel·lícula. Era massa conscient que en

sentia l'escalfor de l'alè al coll i de com pronunciava certes paraules. Va intentar endevinar d'on devia ser. Aquell accent era de Nova Jersey? De Nova York? Passada una estona, va deixar d'importar-li, perquè la veu del noi es va fondre amb la pel·lícula i la Tessa va quedar totalment absorbida per la història que es desenvolupava al seu davant.

La pel·lícula narrava la història d'un amor obsessiu. La Betty, una rodamon molt atractiva, sedueix en Zorg, un manetes dissortat que viu en una caseta de platja atrotinada. A mesura que es van enamorant, els atacs de ràbia autodestructiva de la Betty també es tornen cada cop més intensos. Després de descobrir que s'equivoca en pensar que està embarassada, la Betty es buida sàdicament un ull i acaba catatònica en un hospital psiquiàtric. En un acte d'amor final, en Zorg asfixia la Betty amb un coixí i posa un punt final apropiadament francès a la història.

Els crèdits del final van aparèixer prop de tres hores més tard de l'inici de la pel·lícula. La Tessa va mirar avall i es va adonar que tenia els dits clavats al braç del seu intèrpret.

—Ai! Perdona! —va exclamar la Tessa sobtadament, i el va deixar anar—. Quanta estona t'he tingut agafat?

—No ho sé —va replicar el noi—. Deu fer una hora que se m'ha adormit el braç.

La Tessa es moria de vergonya.

—Per què no has dit res?

—No ho sé, m'ha semblat que em volies consolar. És una pel·lícula molt depriment.

—És una història d'amor —va corregir-lo la Tessa en un to decidit.

El noi va arrufar les celles.

—Totes les històries d'amor no són depriments.

—Les bones sí que ho són.

En veure-li els dubtes a l'expressió, la Tessa va procedir a argumentar l'afirmació.

—*Romeu i Julieta, Anna Karènina, Cims borrascosos, El pacient anglès...* La llista és inacabable. El que fa inoblidable qualsevol història d'amor és el final d'una relació, la seva mort.

—I *Orgull i prejudici?* I *Jane Eyre?* Aquestes acaben bé.

—Només perquè aquestes escriptores van decidir posar el punt final prematurament a les històries d'amor que explicaven, abans que les coses es torcessin.

—És una manera interessant de... no admetre que t'equivoques.

—Va, home! —va protestar la Tessa—. Imagina't que Leonardo DiCaprio hagués sobreviscut al final de *Titanic*.

—Cal?

—Jack Dawson. Un jugador sense un ral, que posseïa, com a molt, un talent artístic mediocre.

—Admeto que la tècnica d'en Jack era d'aficionat, però va salvar la vida a la Rose!

—Només després d'assetjar-la i de pispar-l'hi al seu promès! I la pobra Rose va quedar tan hipnotitzada per aquest Casanova que es va arribar a creure que li donaria una vida plena de passió i d'aventures. Au, va! Més aviat li hauria ofert una vida plena de pobresa abjecta i infidelitats deshumanitzadores.

—*Titanic 2*. Si pensaven que la primera part era una catàstrofe, esperin a veure la seqüela.

La Tessa va riure, sorpresa per l'enginy i la velocitat del noi.

Quan es van acabar els crèdits, els llums de la sala es van tornar a encendre i van il·luminar els ulls verds penetrants del noi. La Tessa no havia vist mai res com aquells ulls. Eren uns ulls que no mostraven cap rastre d'inseguretat, però brillaven emocionats per totes les coses desconegudes que encara podien descobrir.

—Espero que hagi trobat satisfactoris els meus serveis d'interpret.

—Més que satisfactoris —va confirmar la Tessa—. Si un dia soc ambaixadora a França, et vindré a veure.

El noi va somriure i es va començar a posar la trinxera clàssica que portava. En veure que s'aixecava, la Tessa també es va posar dreta i el va seguir pel passadís del cinema per continuar la conversa.

—Com és que saps tant de francès? —va preguntar.

—Francament, no vaig tenir altre remei —va contestar ell—. El meu pare és professor de lingüística. Quan vaig néixer, començava a desenvolupar un nou mètode per ensenyar llengües estrangeres, i em va fer servir de conillet d'Índies. Als dotze anys ja parlava amb fluïdesa francès, portuguès, espanyol i italià.

—No m'ho puc creure. I no els barreges mai?

—Només en somnis. Tinc uns somnis totalment caòtics. Algú em fa una pregunta en espanyol, jo contesto en francès i em repliquen en italià. De debò que compadeixo el meu subconscient. Si els somnis ja són difícils d'entendre en condicions normals, imagina't com seria si en els teus cada personatge parlés una llengua diferent.

Ja havien travessat el vestíbul i havien sortit al carrer. A la Tessa li encantava la sensació de sortir d'un cinema en ple dia. La feia sentir com si hagués passat les últimes hores amagant-se en secret de la realitat. Al seu davant, l'avinguda Ventnor per fi s'havia despertat. Havien enretirat la neu del carrer i els cotxes transitaven amb cautela per l'asfalt glaçat.

—Tens una màquina clàssica molt bonica. —El noi mirava la càmera de la Tessa, que duia penjada a l'espatlla—. No fas fotografies amb càmera digital?

La Tessa va negar amb el cap.

—L'analògica em dona un rang dinàmic molt més elevat. A més a més, soc addicta a l'olor del líquid per revelar el carret. Els vapors em fan delirar.

—Doncs és un efecte semblant al que em provoquen els teus ulls.

A la Tessa se li va accelerar el cor. Acabava de dir el que li havia semblat sentir? Va saber la resposta a la pregunta en veure que el noi es ruboritzava avergonyit.

—Merda —va renegar—. M'ha quedat molt cursi.

—No —va calmar-lo la Tessa, i llavors va decidir burxar-lo una mica—. Bé, una mica potser sí.

—Et juro que quan ho pensava sonava perfecte.

—Doncs espera't un moment, que m'imaginaré aquesta altra versió...

La Tessa va tancar els ulls, va respirar fondo unes quantes vegades per fer l'escena més dramàtica, i els va tornar a obrir.

—Encara sona malament? —va preguntar el noi.

—Més aviat.

Van riure. Al seu darrere, en Sherman tornava a ser a la taquilla del cinema i els observava atentament. El breu moment d'intimitat ja no era tan privat com abans.

—Bé, hauria de... —El noi va alçar el polze i va assenyalar algun lloc situat al seu darrere, indicant que havia de marxar.

—Sí. Jo també —va contestar la Tessa atropelladament, i de seguida la va preocupar haver replicat massa aviat, i que fos obvi que no se'n volia anar.

—Gràcies per deixar-me xiuxiuejar-te a cau d'orella durant tres hores.

—No es mereixen.

Dit això, el noi amb els ulls més verds que la Tessa havia vist mai va fer un gest de comiat. El va veure enfilarse per la vorera, deixant un rastre a la neu. Cada passa que s'allunyava d'ella feia que alguna cosa s'apagués una mica dins la Tessa, com la flama d'una espelma, que va minvant a poc a poc fins que només en queda un rínxol de fum.

—Skylar.

Es va sorprendre en veure que el noi treia el cap per darre-re la botiga de la següent cantonada.

—El meu nom. Em dic Skylar.

—Jo em dic Tessa.

—Ens tornarem a veure per aquí?

—Sí. Vull dir... m'agradaria —va replicar la Tessa.

L'Skylar va desaparèixer.

La Tessa es va quedar palplantada una estona, intentant processar l'allau d'emocions que sentia. La primera va ser l'eufòria, una alegria que li va recórrer tot el cos i que amenaçava de fer-la volar per damunt la vorera. Tanmateix, la inseguretats que tan bé coneixia no va trigar gaire a ofegar aquella sensació meravellosa. «He dit el que tocava? Tenia bon aspecte? Li he agradat de debò o només era simpàtic amb mi?».

En aquell moment, la Tessa va percebre inconscientment que li faltava alguna cosa al voltant del cos. La jaqueta. S'havia encantat tant amb aquell desconegut meravellós que se l'havia deixada al cinema.

La Tessa va entrar a la sala, va trobar la jaqueta acotxada, i ja es disposava a tornar a pujar el passadís quan va veure alguna cosa per la cua de l'ull. Estava sota la butaca que ocupava l'Skylar abans d'anar a seure al seu costat. Es va ficar a la fila de seients, es va agenollar i va esmunyir la mà a la foscor de sota la butaca. Va palpar alguna cosa amb la punta dels dits i la va agafar. Quan la llum va il·luminar l'objecte, no es va sorprendre gens. En aquell moment es va adonar que l'univers havia volgut que l'Skylar i ella es coneguessin aquell dia. Aquell mateix matí, a la platja, havia fracassat, però havia tingut èxit en el segon intent.

Perquè la Tessa tenia al palmell de la mà una gorra de beisbol de color taronja.